

Sílvia de l'Empordà

Sílvia Pérez Cruz ha tornat aquest cap de setmana a casa, a l'Empordà, dissabte a Vilabertran (Sons del Món) i diumenge a Calella de Palafrugell (Í-taca), mentre continua difonent el seu 11 de novembre més enllà de les nostres fronteres; ara toca Portugal, on està fent alguns concerts aquest estiu i s'ha publicat una edició especial del disc amb la col·laboració del cantautor António Zambujo. Segur que a Portugal s'entendrà bé la sensibilitat, tan especial, d'aquesta cantant excepcional que dona tot el sentit a la paraula interpretar. La Sílvia no és d'aquelles vocalistes que es limiten a reproduir a l'escenari el que han gravat prèviament. Com en la cuina contemporània, en el seu cas també es podria parlar d'autèntiques deconstruccions, de reformulacions apassionades de les cançons pròpies i alienes, amb una certa ànima jazzística i el suport inestimable del brillant quartet de corda que l'acompanya i li fa costat fidelment en les seves aventures sonores: Raül Fernández Refree (guitarra, banjo, ukulele i mandolina), Mario Mas (guitarra i llaüt espanyol), Joan Antoni Pich (violoncel) i Miquel Àngel Cordero (contrabaix). Tots cinc, amb la seva visió lliure i juganera de la música, creen moments sublims, que de vegades plantegen autèntics reptes a l'espectador, perquè no ho rep tot mastegat des de l'escenari i, entre melodies fragmentades i versos insinuats, s'entreveu l'ànima més profunda de les cançons.

Dissabte, a la segona jornada del festival Sons del Món, l'esplèndid espai de la plaça del fort del conjunt monàstic de Vilabertran es va omplir amb unes 600 persones. La Sílvia va obrir la nit acompanyada només pel violoncel. Va interpretar la saeta que va compondre per a la pel·lícula Blancanieves i la va fusionar amb "una cançó tradicional gallega que cantaven els meus oncles i la meva àvia", com va explicar després, en el to comunicatiu i detallista que va fer servir durant tota la vetllada, que va ser una mica accidentada. Mentre cantava la segona cançó, la veneçolana Tonada de luna plena, se li va desfer la part posterior del vestit, un fet anecdòtic però força emprenyador quan et trobes davant d'un auditori ple. Amb la simpatia i la naturalitat que la caracteritzen, la Sílvia encara va saber treure partit de la circumstància adversa. Després de cantar la bella i trista Pare meu, va seure al mig dels músics, es va recollir els cabells amb un encant únic i amb la guitarra va cantar Días de paso, manipulada de tal manera que, quan va acabar, va haver-hi mig segon de silenci dubitatiu per part del públic i ella va haver de dir "ja està!" per donar pas als aplaudiments.

La Sílvia va continuar amb Iglesias i la cita de Moon river i, després de cantar només amb la guitarra de Mario Gas la peruana Mechita –de l'obra de teatre La Chunga, de Joan Ollé–, es va quedar sola per interpretar Não sei. Amb guitarra i violoncel van sonar les dramàtiques Corrandes d'exili (Pere Quart/Lluís Llach).

En el bolero Veinte años de María Teresa Vera, la Sílvia hi va inserir un fragment d'una cançó dels seus pares, Càstor Pérez i Glòria Cruz ("Sovint somnio que tornes al meu costat / que m'agafes les mans / i les omple d'immensitat."), i a continuació van arribar Folegandros i Memoria de pez (la que assegura que té ella), durant la qual li va entrar una pestanya a l'ull que li va provocar el segon maldecap de la nit, però també un gran moment, quan una senyora de les primers files es va aixecar per donar-li col·liri, que la Sílvia li va agrair amb un efusiu petó, i tot seguit es va aplicar les gotes als ulls. Entre comentaris divertits sobre el vi que Roger Viusà havia triat per maridar amb la seva veu (Quinze Roures, d'Espelt), la Sílvia va tancar una altra nit memorable amb Diluvio universal i la festiva O meu amor é Glòria, abans de donar pas als bisos: Abril 1974 (més Llach), Vestida de nit (més Càstor i Glòria) i, per petició popular, Gallo rojo, gallo negro, tancada amb una ovació tremenda.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 08-07-2013 Pàgina 16

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/661023-silvia-de-lemporda.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss